

نیمگری مینہ

د محصل ژوند

دردونکې ناول

Ketabton.com

لیکوال روح الله روحانی

نیمگری مینه

د محصل ژوند

ناول

ڊال۽ ؛

هغه چاته چي ماته يي مينه راڪري ده .

د درس په شروع کيدوسره پردويمه ورځ چې ټولگي ته لارم،

دهلکانو او انجونو شورما شورو،

په ټولگي کې يو ترتيب منځ ته راغلی و،

هلکان مخکې او انجونې وروسته ناستې وې.

په انخونو کې دځينو مخونه نېم پټ اونورې مخ لوڅې ناستې وې.

ماچې شاته وکتل، دلومړي ځل لپاره مې سترگې په داسې سترگو

برابري شوې، چې يو تاثير پکې و،

دويم ځل لپاره مې بيا زړه وغوښت چې اټاهو سترگې وگورم، چې

شاته مې وکتل انجلۍ ماته متوجې وه او ډېر ځير ځير يې کتل.

او ددې ليدل په ټولگي کې روان و، دټولگي هلکان به ماته متوجه وو،

خو ما ډېرا بې حيا يې نه کوله او کله کله به مې کتل، زړه مې هره

شېبه ويل چې دې انجلۍ ته وگورم اوسترگې مې هم دا غوښتل.

زړه مې دخوشالۍ احساس کاوه او يونه يو ډول مې دې ته کتل هره

ورځ چې ما کتل دابه راته متوجې وه. ددې نه دمخه ما انجونې په

بيلا بيلو ځايونو کې ليدلې وې،

خوددې سترگو پرما اغيزناکه تاثير واکړ. زه په دې فکر کې شوم

چې والې مې زړه غواړي ترڅو دې انجلۍ ته وووگورم؟ ولې مې زړه

بې قراره دی؟

دا به په اصل کې دمينې لومړۍ مرحله وه

چې دپيليدو په درشل کې وه •

ددې نه دمخه ما دکومې بلې انجلۍ سره مينه نه وه کړې اونه مې چندانې مينه پيژندله،

رښتيا هم دمينې پيژندل اسان کار نه دی، خوکومې انجلۍ چې ماته څيرڅير کتل، دمينې کولو مهارت يې ترما زياتوه 'ددې ليدلواو کتلوپر ما اغيزوکه، دادپاک زړه مينه وه،

دزړه مينه په ټول عمر کې يوځلاو لومړی ځل کېږي، لومړنۍ مينه دهر انسان دپره پاکه او سپيڅلې وي ددې نه مخکې مادهيچاسره مينه نه وه کړې •

نو ځکه زه يو ډول احساساتي اوله سره تيرو، سره له دې چې دادمينې پيل و •
ډير داسې شيان په نړۍ کې شته چې مور او تاسې ورته يو معيار نشو ټاکلی او يو جامع او مانع تعريف ورته نشو ټاکلی چې يودهغو ښکلا ده •

ددې انجلۍ ښکلا په مادومره تاثير وکړ، چې دنړۍ ټول ښکلي شيان راته دپر بدرنگه ښکاره کيدل،

دژوند په هره شېبه کې زه ددې په فکر او ذکر کې وم، زما ددې مينې يو لامل داو، چې زه له کوچينوالي له مينې نه بې برخې پاتې شوی وم •
ماسره مور، پلار او نور • • • مينه نه وه کړې، نو ځکه دغې مينې پيدا کيدل پرما دپر تاثير واکړ •

دټولگي نماينده وروستۍ ساعت کې خاضري واخيسته، زه حاضري اخيستلو ته دپر ليواله وم، وا غوښته چې انجلۍ دنوم سره اشنا شم اوفکر مې کاوه چې انجلۍ نوم به سه وي؟

زه حاضري اخيستلو ته ډېر ليواله وم،
ما غوښته چې انجلی دنوم سره اشنا شم اوفکر مې کاوه چې
انجلی نوم به سه وي؟
کله چې مې په غوږو دليلا اواز واورېد،
مخ مې شاته واړوه، گورم چې په انارې شنډو يې (صيب) وکړ،
دابل څوک نه وه، هماغه ليلا وه، دوو ساعتونو نه يوبل ته گورو.
مادېرومينانو کېسې اوريدلې اولوستلې وې، خو ماددې
کيسولوستلو نه عبرت وانه خيست.
چې دمجنون په شان ليونۍ مينه واکرم دزړه غوښتنه مې دا وه
چې ليلاراسره دليلاپه خير مينه واکري.
خپل اوددې نوم چې به مې په زړه شو،
نوليلا مجنون قصه به مې ذهن ته راغله اودځان سره به مې
تصميم ونيوه،
چې ليلا خپله نه کړم ژوند امکان نلري. دامې له ځان سره وويل،
چې مجنون خو ډېرې سختې تيرې کړې، نوځکه يې نوم په ټوله
نړۍ کې خپور او مشهور شو.
زه دهغه دنوم بې غزټې نه کوم اودهغه نوم به راژوندی کوم.

ددې دسترگو تاثير زما په زړه کې ډيره مينه پيدا کړه. زمامينه له دې ورځ تربلې زياتيدله، هره لفظه ماددې په فکر او تصور کې وخت تيراوه، په زړه کې مې له خدايه ددې مينې دبريا غوښتنه کوله. دليدلو او کتلو وروسته خبره خبرو کولوته ورسیده، او کله کله به مو يوبل سره خبرې کولې، په خبرو کولو کې زماميلان ډېرو. دلومړي ځل کتلو نه وروسته بيا د خبرو کولو پورې زما وخت په ډېرې خوشالۍ تېريده د ژوند هيله او ارزو راته پيدا شوه. کله کله به يو دبل نه خفه کيدو او د يوبل سره به مو خبرې نه کولې خودغه خفگان په حقيقت کې يو پر بل ناز او نزاکت وو. د خفگان دغه لړۍ به بغضې وخت ډېرو ورځوته ورسېده، او په دغه ورځو کې به زه ډېر خپه وم. ليلابه په ډېرو خبرو زما سره خبرې کول پريښودل، او ما سره يې قصد کاوه. خوزه هم په قصد کولو کې له هغې کم نه وم. سره له دې چې يودبل نه به خپه وو، خو چې دا به کله ټولگي ته رانغله نوماته به پوهنتون خوند نه راکاوه او بيرته به کورته تلم. زه پوهنتون ته د درس لپاره تلم خوما به درس ددې په ښکلوسترگو کې لوسته او هغه يوازې دمينې درس و.

زه پوهنتون ته د درس لپاره تلم خوما به درس ددې په ښکلوسترگوکې لوسته او هغه يوازې دميني درس و.

زما مينه د ليلاسره ورځ په ورځ زياتيده، خودليلا له زره نه خدای خبرو.

ما به دا فکر کاوه څومره چې ليلازما خوښه ده په همدومره اندازه به زه هم د ليللا خوښ يم.

دميني د پيل نه مخکې بايد هرڅوان دهغه په انجام فکر وکړي، مينه کول اسانه دی خودهغه لاس ته راوړل ډېر گران کار دی.

ما ډېرې دميني کيسې لوستې وې اودهغو کيسو په پايلې هم خبر وم،

خو بيا هم زما زره پرما غالب شو او زه يې دې ازموينه کې واچولم. مادخدای نه

ددې ازمويني برياغوښته، مادميني په انجام فکر نه وکړي خو تاسې لوستونکي بايد زما ددې داستان په اوريدو عبرت واخلي او په دې برخه کې په ډېر احتياط قدم وخلي.

موږ په ټولگي کې نورې انجونې هم وې، چې مخونه لوخ و، ډېرو ځوانان هغو دليدو ليواله وو.

که چيرې د ليللا مخ پټ وي، ډېر امکان يې و، چې دغه دميني لړۍ به پيداشوې نه وه.

د پوهنتون ټولې محصيلينې بايد خپل خجاب ته متوجه وي او کورنۍ مکلفه ده ترڅو دخپلو لوڼو په اړه بشپړ معلومات ولري.

دورځو په تيريدو د ليللا په لباس، ناسته او خصوصياتو کې توپير راغی داسې معلوميد ه چې مينه يې له ماسره زياتېده.

ډېره سينگار کړې او جوړه شوې ټولگي ته راتله او تل يې دسترگو لاندې ماته کتل او زما د زړه مينه لکه د شديد اور په زياتيدوو.

مانه غوښته چې دادي په ټولگي کې له نورو هلکانو سره خبرې واکړي، خو ځينو به زما له قصده دې سره خبرې کولې او پرمابه يې بد تاثير کاوه، په ټولگي کې ټول زموږ له رازه خبر وو، ټولو ته مې وويل: هيڅوک به ليلا سره خبرې نه کوي اونه به ورباندې سلام اچوي.

ټول ټولگيوال مې دې خبرې ته گوته په عابن خيران پاتې شول خو ځينو بيا زما له قصده له دې سره خبرې کولې. کله چې به زه ټولگي کې حاضر ووم، نو هيچا به د ليلا سره دې خبرو کولو جرات نلرو، خو زما دنه موجوديت کې به ځينو له ليلا سره خبرې کولې.

په حقيقت کې دغه مينه وه، چې دهلکانو خبرې د ليلا سره مانه شو زغملای او غوصه به راتله.

تر دې وخته مادمينې ښکارندويې ورته ونه شو کولای، خو په دې پوهيدم، چې زما ورسره تر حده مينه ده.

هره ورځ به ما فکر کاوه چې دکومې لارې ورته دخپلې مينې اظهار واکړم. دمينې ډاگر کې مې جرآت دلاسه ورکړی و، او په دې ډاريدم هسی نه چې ليلا رانه خپه شي اودغه مينې تار مووشليږي

کله کله به راته داسې فکر پيداشو،
مې ليلا دې راته دميني اظهار وکړی.
له دې وړاندې ما مينه نه وه کړې،
دميني کولو سره بلد نه وم، داجرات مې نه درلود چې زه دې
مينه واکړم، خودوخت په تېرېدو سره په ما کې دميني کولو قوت
پيداشو.

اوما داسې فکر کاوه چې ټول ټولگي زما دکور غږي دي. زه له
دوی نه شرميدم،
اونه يې په فکر کې وم، په ټولگي کې مويودبل سره خبرې کولې
اوتل به زما او دوي دخبرو ميدان گرم و.
مابه له ځان سره ويل،
راځه خپله مينه ورته ښکاره کړه اودخپل زړه خبره ورته وکړه،
اوکله کله به بيا په دې انتظار وم چې يوه ورځ به ددوي له خولې
دميني غږ اورم،
يوه ورځ مې پرېکړه وکړه چې دموبایل له لارې ليلا ته خپله مينه
ښکاره کړم.

ليلا ته مې وويل: دموبایل شميره راکړه، ليلا وويل: زه موبایل
نلرم، شميره خو وروستی خبره ده.

زه خبر نه وم چې ليلا موبایل نه لري، په دې خبرې خيران شوم.
ماغوښته چې دې ته موبایل واخلم، ترڅو ورته خپله مينه ښکاره
کړم.

اوتر واده پورې ټولې خبرې ورسره په موبایل کې وکړم. ماله دې سره
دمخامخ خبرو کولو توان نه درلود. يوه ورځ مې ښار کې يوبښه موبایل
واخيست،

پوهنتون ته چې راغلم، سترگې مې په دروازه کې په ليلا برابرې
شوې،

خواته يې ورغلم اوسلام مې پرې واچوه،

هغه وعلیکم...وويل، ډېر خوشاله وم چې اوس به رانه موبایل اخلي
اونن شپه به ټولې خبرې ښکاره کوم. موبایل مې له جيبه راويست او
ليلا ته مې وړاندې کړ.

هغه چې موبایل وليد داخيستلو يې انکار واکړ، راته وويل: کاجيرې
زما کورنۍ مور اوپلار زماسره موبایل وگورې نوماله پوهنتون نه باسي
او په کور مې کينوي، داکار زما لپاره ډېر خطر لري.

زه دې موبایل په نه اخیستلو خپه شوم، خودلايلو په اوریدو خوشاله
شوم، اوپه دې پوه شوم چې دليلا کورنۍ يوه ښه کورنۍ ده. خوبل خوا
ددې کړی سينگار مې چې وليده نو خيران پاتې کيدم

دواړه يوځای ټولگي ته لاړو او پرخپلو څوکیو کیناستو. یوبل ته موکتل، رښتیا زه ډېر غمجن وم، او هغه هم خپه ښکاریده. دخبرو دغه جریان پوره څلور میاشتي دوام وکړ، اوله دواړو نه یو هم په دې بريالي نشو ترڅو یوبل ته دمینې اظهار واکړو. ازموینې پیل اوبالاخیره بشپړې شوې، درختی ورځې راورسیدې، رختی لپاره ډېر خپه وم ځکه دلیلا دیدن پای ته رسید، دلیلا په خیره کې له ورايه خپگان ښکاریده. پوهنتون رخت شو، دپنځشنبې ورځ وه، دريو میاشتو پورې مور له یوله بل سره نه شو کتلی. دلیلا خواته لاړم، څنگ پرڅنگ ورسره ودریدم له سترگو مې اوبنکې روانې وې. هغی ته مې نه شو کتلی، ژبه مې بنده بنده کیده، ډیرخالت مې خراب و. داهم خپه ښکاریده خو زما په اندازه خپه نه وه. درې میاشتي رختي ده، زما اوستا لیدل، کتل او خبرې کول په دغه موده کې نه کیږي. هیڅ امکان نه لري چې یوه ورځ دې هم پرته ستا دلیدو تیره کړم. موبایل هم نه لري چې یو د بل سره مو خبرې کړی وای، اورېدلې به دې وي، موبایل کې خبرې کول نیم دیدن دی. زه هم پرریلتون خپه یم، خوڅه وکړو ناچاره یو، پاتې شوه دموبایل خبره په کور کې مې مور اوپلار موبایل ته اجازه نه راکوي.

زه غواړم رخصتيو کې کابل ته لاړه شم هلته مې د کاکا کور دی، نو
هلته کوشش کوم چې موبایل پيدا کړم .

نوهلته کونښن کوم چې موبایل پيدا کړم،
نوبيا کولای شو چې يوله بل سره خبرې وکړو.

ته خپه نه ښکاري، خوزه ډېر خپه يم دسترگو اوښکو ته مې وگوره
يودبل پسې روانې دي.

هوزه خيرانه يم، چې په دومره لږ وخت کې ستاله ماسره ډېره مينه
پيدا شوه، ماداسې هلک تراوسه نه دی ليدلی.
مينه بايد همداسې وي،

زه په خپل ځان کې دهغه مجنون اغېزې وينم چې ډېر پخواتيرشوی
دی اوته راته هماغه ليلانښکاري،

زماوستا يوځای کيدل اوديوبل سره مينه پيدا کيدل کوم تصادفي
کارنه دی، دادخدای ج خوبنه وه،
چې زه اوته دې سره يو ځای شو.

ليلا ومجنون ته خدای هغه مقام ورکړ، زه اوته به هم دالله خوبن وو
چې له يوبل سره يې اشنا کړو.

ليلا په ژاړه شوه او ډېر يې وژاړل.

لس دقيقې راسره ولاړه وه، زما اوښکې نه ودرېدې او په خبرو کې مې ژړلې.

ليلا راسره خدای پامانې وکړه او روانه شوه، زه ځای پرځای ولاړ وم،
ښه ډېر مې وژاړل، گريوان مې په اوښکو لوندشو، زه هم کورته لاړم
اويوازي په کوټه کې کيناستم اودرحمان بابا ديوان مې راواخيست
اودديوان په لوستلومي خپل غمونه هيرول.

بابا رښتيني مينه دالله پاک سره وه، زما مينه مجازې وه خودخقيقت
په ستنو ولاړه وه،

زما په زړه کې هغه پاکه مينه وه، لکه دبابا چې دالله پاک سره وه، زه
په مينه کې په چل اوعلطی نه پوهيدم.

زما زړه پاک اوسپيڅلي و،

زما په زړه کې پاکه مينه وه،

اوله دې نه مې هم پاکه مينه غوښته.

يوه ورځ مې راته يوټولگيوال زنگ راته ووهه ويې ويل:-

ليلا دکابل نه راته زنگ وهلی و،

ښايي تاته هم نن يا سبا زنگ ووهي.

زه ډېر خوشاله شوم، په دې فکر کې وم چې کله به ليلا ماته زنگ
وهي،

دقيقي، ساعتونه، اوورځې مې شميرلې چې زنگ به راغي مابه فکر
کاوه . موبایل به مې تل له ځانه سره گرځوه اودامې ويلې چې ددې
زنگ به راځي اوله ماسره به خبرې کوي.

يوه شپه لس بجې راته لنډ ليکلی پيغام راغي، ليکلي يې وو،
((اسلام عليكم زه ليلايم))

دپيغام له رارسېدو سره مې دانتظار شپې ختمې شوې، ډېر خوشاله
شوم اوپه ډېره عجله نه مې جواب ورکړ، وعلیکم سلام.
ليلا پيغام کې وليکل چې پام کوه چې زنگ ونه وهي يواوبل ته
پيغامونه لېرو اوخپل احوال پکې ليکو، د شپې له يوولسو بجونه زماو
ليلا دپيغامونو ليرل پيل شول،

دسهار تراذانه مادې اودې ماته پيغامونه لېرل، دليلا وروستی پيغام
داسې و (زه نوره ويده کېرم دسهار اذان يې وکړ)
زه هم ويده کېرم دخداي پامان.

اوشپه ډېره لنډه، دا مينه وه چې کله يې ورځې لنډولې او اوس شپې
لنډوي.

هره شپه ترسهاره پورې زما اوددې ترمنځ په پيغامونو
اړيکه ټينگه وه او يودبل نه موهرډول پوښتنې وکړې.
درې مياشتې مادې اودې ماته پيغامونه لېږل او ان
خبره تر واده ورسېده،
دې موافقې ته ورسېده چې يودبل سره به په هر صورت
کې واده کوو.
مور اوپلار مې له مينې کولونه خبر نه وو اودهغه مور
اوپلار ددې پټې مينې نه خبرو،
مينه کول اسانه کاردی، ځانته بېل ژوند غواړي، ډېرې
قربانۍ غواړي، له سرنه تېرېدل غواړي، اوځينې
وخت کورنۍ پرېښودل غواړي.
که چيرې ديوه لک انجلۍ خوبه شي همدې ته مينه
وايي، بايد ورته ارزښت ورکړل شي، اوده لک او انجلۍ
په خوبه واده وشي،
ځينې وخت د ډېرو مينانو ژوند تر مرگه پورې رسي
چې ددې سبب ده لک يادانجلۍ کورنۍ وي.

ماهم په دې ازموينه کې ډېر تکليفونه وليدل، خومعلومه نه ده،

چې دميني په ازموينه کې به بريالی اوکه ناکام شم. دزره نه مينه کول اسانه کار نه دی،

دزره اوسر نه تېریدل غواړي، زه په مينه کې له هرسه نه تيروم خودهغې له زره نه يوخدای خبروه.

ددې يوپیغام ماخوڅو ځلې لوستی دی،

ماددې پیغام لوسته، فکرمې کاوه چې ماته مخامخ ناسته ده اوراسره خبرې کوي. دهغې اغیزناکه اوبنایسته څېره به مې خپل خیال ته راوسته ،

اوده به مې له ځانه سره ویل چې دغه الفاظ یې په ښکلو شونډو راته په خوله راوړي اوپه قلمي گوتو یې په موبایل کې لیکلي.

درې میاشتي رخصتي په ختمیدو شوه،

دپوهنتون دشروع کیدو راورسېد، زما اوددې خبرې په

تيلفون کې وروستی خدته رسیدلې وې،

موبایل راباندې ډېرگران و، اوډېره مننه مې ورنه کوله. زما

اوددې ټولې خبرې یې یواوېل ته وړلې.

ټولې هغه خبرې چې ما هيڅکله هم مخامخ دې ته نه شو
ويلای اونه مې د اجرات کولی شو خو دموبایل پرمت دا ټولې
خبرې خل شوې.

زه په دې نه پوهيدم چې موبایل رښتيا هم زموږ ستونزې خل
اوکه يې ستونزې زياتې کړې.

ليلاوويل:

دنن نه وروسته د پيغامونو سلسله ختمه شوه، موبایل په
کابل کې پرېږدم، زه کورته ځم. يوبل به په پوهنتون کې
وگورو.

شپه تېره شوه ديوبل سره مواړيکې دخو ورځو لپاره پرې
شوې، زه د شپې له خوا په پيغامونو لېږلو اموخته شوی وم،
د شپې خوب نه راتلو پوره څلور شپې موله يوبل سره اړيکې نه
لرلې. دغه څلور شپې لکه دخلور مياشتې تېرې شوې.
د شپې له خوا مې ترسهاره پورې دخپگان شېبې تېرولې
او کله کله مې هغه پخواني پيغامونه لوستل اود خوشالۍ
احساس به مې کاوه.

رښتيا خبره ده چې دانسان پېژندل
 اوبيا دښځې پېژندل څه اسان کار نه دی ازاربايجاني ژبې
 متلونه دي
 >> ديوې ښې ښځې اوديوې ښې هندوانې خوښول سخت
 کار دی <<
 بل ځای وايي چې >> ښځه که درته لس بچي راوړې بياهم
 دهغې پر خبرو باور نه دی پکار << خومادليلاپرتولو خبرو باور
 وکړ اوتولې وعده مې ورته په ياد دي.

هره ورځ دټولو ټولگيوالو نه مخکې ټولگي ته تلم اوپه دې
 فکر کې به وم چې کله به مې سترگې ليلا وينې.
 زما رنگ خراب شوې و،
 دميني زور اودرې مياشتې شوگيرو خراب کې وم.
 ټولوملگرو رانه پوښتنه کوله، ولې دې رنگ خراب شوی دی؟
 ناروغ خوبه نه يې؟
 نه، ناروغ نه يم، روغ اوجور يم.

په حقيقت کې زما دزړه ناروغي وه او ددې ناروغي درملنه
اسان کار نه و، درې مياشتې مې شپې په ويخه تېرې کړې
وې، او خپلې مينې هم زورولم.
دملگرو نه مې يو احمد نومېده، کله کله يې راته ناشنا خبرې
کولې،
زه دهغه دخبرو په هدف نه پوهيدم. هغه دپند اونصیحت په
ډول راته ځينې خبرې کولې،
دهغې خبرې پرمابنې لږېدې او ورته به متوجې ناست وم.
يوه ورځ وخته ټولگي ته لارم، ددروازې دخلاصولو سره مې
سترگې په ليلا برابرې شوې 'قدمونومي کار پريښود،
سترگې مې له ډېرې خوشالۍ نه ډنډې شوې، ژبه مې بنده
بنده کېده، دخبروکولو توان مې په ځان کې نه لېده' زړه مې
غوښتل چې ورته وگورم وگورم او وگورم.
دخوشالۍ هغه شېبه مې اوس هم په ياده ده، هغه هم
خوشاله ښکارېده او يو دبل سره مر خبرې کول پيل کړه.
ددريو مياشتو يادونه مويوبل ته ياد کړه،
رښتيا مينه ليوانتوب وي. زه او هو کړې ته رسېدلي وو،
خوکورنۍ مونه وې خبرې.

ټول ټولگيوال زموږ له مينې خبرو، خوډېر مزاهمت يې نه
کاوه، زموږ لپاره يې موقع برابروله، چې يوله بل سره خبرې
وکړو.

ليلا په ټولگي کې نورو انجونو ته ويلې وو، چې له ماسره واده
کوي.

ځينې استاذان مې هم له راز خبر شول، په مينه کولو کې
سړی رنډيږي هيڅ ورته نه ښکاري.

زه هم دهغه روند په څېر وم چې لارا يې نه ليدله. زماو ددې
دمينې تارډېر کلک شو، ورځې اوشپې موشمېرلې چې کله به
موواده کېږي.

په ټولگيوالو يوشمېر زما خاص هم نظري ملگري وو، يودهغو
نه احمد نومېده.

دې به ماته هر وخت په غيرمستقيم ډول نصيحت کاوه، زه
ددې په اصلي موخه نه پوهيدم.

يوه ورځ پوهنتون ته راغلم، دټولگي په مخکې احمد ځوړند
ناست دی اوسترگې له ځمکې نه پورته کوي.

خواته يې نږدې شوم، اواز مې پرې وکړ،
 احمد! ولې خپه ناست يې؟ څه خبره ده؟ هغه له سرله
 زنگونو راپورته کړ اوويې ويل:
 يوه ورځ به ستا هم دغه خال وي، لکه څنگه چې زه نن
 داسې خپه يم، ژوند به دې نه خوښيږي مرگ به درته تر
 ژوند غوره ښکاري .

يوه ورځ پوهنتون ته راغلم،
 دټولگي په مخکې احمد ځوړند ناست دی اوسترگې له
 ځمکې نه پورته کوي.
 خواته يې نږدې شوم، اواز مې پرې وکړ، احمد! ولې خپه
 ناست يې؟ څه خبره ده؟
 هغه له سرله زنگونو راپورته کړ اوويې ويل: يوه ورځ به ستا هم
 دغه خال وي،
 لکه څنگه چې زه نن داسې خپه يم، ژوند به دې نه
 خوښيږي مرگ به درته تر ژوند غوره ښکاري اودمينې
 اوبنکلا څخه به کرکه کوې، له ښځې نوم به دې زړه تور شي.
 ماتراوسه دا احمد داسې خال نه وه لېدلای .

ڊپر خپه ٻنڪار ٻڌه، سترگي يي له اوبنڪو ڊکي وي اوراته يي
 په جگ اواز وڙاڙل.

ويي ويل: بنڄه بي وفا شي دي، هيچاسره په پاڪ زره مينه نه
 کوي.

که چيري له تانه ورته بل بنه خوان پيداشي، تاپه ميدان
 پرپردي، داتجربه شوې خبره ده، زه په دي اڙه بشپره تخربه
 لرم

زما عمر له تا څوڪاله زيات دي.

داته چي نن په کوم خالت اخته يي، زه څو ڪاله دمخه ستا په
 شان دميني په جنجال اخته وم، اودامي خال دي.
 احمد ماته يوداستان ويلي و، ڪاچيري مادهغه په خبرو عمل
 ڪري وي اوس به زما داخال نه و،

او هغه راته دغه داستان ويلي و، وايي اوري.

احمد اوسيلي نومي انجلي ترمنځ ڊبره کلڪه مينه وه،
 يوپر بل له سرنه تپروو، هيله يي لرله چي له يوبل سره واده
 وکري.

احمد په خپله مينه کې رښتيني و، مخکې له دې يې مينه نه وه کړې، خوسيلې دميني کولو ديپلومونه لرل، ددې نه مخکې يې دډېروهلکانو سره دميني تارونه غزولي و. دسيلې پلاردخکومت مامور و، خو وروڼه يې لرل، هغوي هم په ځينو ادارو کې کار کاوه کورنۍ يې له حکومته معاشونه اخيستل، او کورنۍ ژوند يې ښه وو، اقتصادي وضعه يې لوړه وه، پرته يې له معاشه نورې خرامې يې هم پيدا کولې. زمور ستاسې په ټولنه کې رشوت اخيستل يوه عادي خبره ده، دشيريني په نامه دغه رشوت په ټولو ادارو کې دغه فساد روان دی. سيلې په ټوله کورنۍ ډېره گرانه وه، دمور اوپلار يواځينۍ لوروه، دا ډېره ښکلې وه، چاچې به يوځل وليده نوزره به يې ورباندې بايلود، ددې کورنۍ غوښتل چې داډېره ازاده اوسينگارکړې وگرځي اوپه دې يې فخار کاوه. احمد اوسيلې يودبل سره مينه پيدا کيږي، داحمد مينه پرې غالبه وي خوسيلې ورسره په چل کې روانه وي.

هماغه وه،

چې احمد پرځای پرېږدي او بل چاسره مينې خبري شروع کوي. اخير خبره واده ته رسېږي. احمد پرځای پرېږدي .

احمد پرځای پرېږدي

کله چې زه ستا اودهغه مينه گورم دخوشالی اوخپگان احساس کوم. که چېرې خپل هدف ته ورسېدې ، نوښه اوکه چېرې مينه موماته شوه اوخپل هدف ته ونه رسېدې

ټول عمر به دې زړه له تاسره نه وي.

په مينه کې ډېرځله انجونې بې وفايې کوي، زه دخپلو تجربو درته وایم دمینې کولو لاس واخله.

ما ووته وویل:

ددنياټولې انجونې يوډول نه دي، ځينې په کې بې وفا اوځينې پکې وفادارې هم شته .

زما مينه دټولوسرده، اودبې وفايې هيله ورته نه
لرم، امکان نه لري چې هغه دې له ماسره بې وفايې
وکړي.

مجنونه! ته خو به په خپلې مينې نازيرې ،
خوپه راتلوونکې کې به درته مغلومه شي، زما دخبرو
ارمان به وکړې.

ليلا په ټولگي يوه خاصه ملگرې وه، هر وخت به له
دې سره گرځېده

اوکله کله به يې زما او دليلا ديوځای کېدو موقع
برابروله،

دغه انجلۍ برېښنا نومېده، برېښنا ديوې عربيې
کورنۍ څخه وه، والدين يې ښوونکي وو،
ورونه يې نه درلودل، پنځه خويندې وې . ليلا ته يې
هر وخت ويل: -ته زما شپږمه خور يې،
ډېر احترام يې ورته کاوه او ددې دتېراو اوسني
ژوندټول رازونه ورسره وه .

دوی ددوو خویندو په ډول پوهنتون کې
 گرځېدې، برېښنالک لهاسه ښکارېده چې ډېره عربيه
 ده، خو داخلاقوييلگه وه. دهلکانو او انجونوسره يې
 ملگرتيا وه، ټولو هلکانو ته يې ويل:
 زه انجلۍ يم خو ټول خصوصيات مې دهلکانو دي.
 ما وروڼه نه درلودل، په ماشومتوب کې مور او پلار راته
 دهلکانو جامې اعوستې او ټول تپ او ټاپ يې زما
 دهلکانو په ډول جوړ کړی و
 • ما به دهلکانو سره لوبې کولې او هلکان په دې نه
 پوهېدل چې زه انجلۍ يم.

که چېرې پوه شوي وي، هيڅ خبره نه وه، په هغه
 وخت کې ټول خلک صادق وو. خپل دچال نه و زده
 دهلکانو بدسترگي زده نوې ټکنالوجۍ له پرمختگ سره
 زموږ دټولني ځيني << هلکان او انجونې >> بې لارې
 شول.

په زياتو کورونو کې ټلويزون او کيبيل شتون لري، په
 ټلويزونونو کې هغه ډرامې اوسريالونه خپرېږي چې زموږ
 ټولنه او په تيره بيا ځان نسل بې لارې کوي.

همدا ڊول په کيبلونو کي ځيني وخت داسي انگليسي
فيلمونه راشي،

چي ليدل يي سري په کندو برابروي، هيچا په دي فکر ونه
کړ، بلکي غواړي چي دغه حالت ته نور هم پرمختگ ورکړي.
ځکه دوی پرمختگ يواځي په ازادي کي لټوي.

بريښنا پر خپله لاره لاره اوزه پر خپله لاره لارم، کله چي ټولگي
ته ورسېدم سم مې په ليلاسترگي ولگېدې، سلام مې پرې
وچوو، او پر خپله څوکی کيناستم.

ټوله ورځ مې د بريښنا اود احمد خبرې په زړه گرځېدې،
درسي ساعتونه بشپړ شول.

زما فکر دوی << احمد او بريښنا >> دخبرو په اړه وو، کورته
ولاړم، ټوله شپه خوب نه راته، کله چي ويده شوم گډوډ
خوبونه مې وليدل.

سهار چي پوهنتون ته لاړم، ټولگي کي پر خپل ځای کيناستم،
خوسنگ کي مې ليلا ناسته وه، کله مې چي دي پاكي څېرې
ته کتل، فکر مې کوو چي بي وفايي نه شي راسره کولای،
ځکه چي ددي په سترگو کي ماته مينه ښکاري.

خودرسي ساعتونه تيرشول اوتفريخ شو،
 هغې ته مې وويل: زه نورصبرنشم کولای، کله زما کورنۍ
 ستاسو کورته درشي؟

هغې وويل: صبر مجنونه! زه خوستايم دبل چاخونشم
 کيدای، پرېږده چې کورنۍ مې ستاکورنۍ په اړه دقت
 معلومات ترلاسه کړي.

نن اوسبا-- نن اوسبا په تمه راباندې زيات وخت تيرکړ،
 مابه شيبې شميرلې چې کله به له دې خولې غبراورم.
 يوه ورځ چې زما لپاره ډېره بدبخته وه، شپه يې هم پرما
 ډېره درنه وه' دشپې مې ډېرگډوډ خوبونه ليدل،
 خوبياهم مادخوشالۍ هيله مندي لرله، اوکله کله مې
 له ځان لپاره خيالي نړۍ جوړوله اوله هغه مې خوند
 اخيست.

زړه ته مې الهې غبر راته اودا به يې راته ويل: خپگان
 درباندي راځي.

پوهنتون ته لارم، گورم چې ليلاديوه هلک سره ولاړه ده،
 دغم خپې راباندې راغلي سرراباندې وگرځيد.

له يوې شېبې لپاره مې داسې فکروکړ چې اسمان گوز
شوی،

دکوم خپگان احساس چې ماه الهامي توگه کاوه هغه
مې وليد،

ټولگي ته لارم •

هلکان او انجونې ټول راغلي، او استاد هم درس ته
ولاړدی، زه ټولگي ته ننوتم پوهه نشوم له استاده مې

اجازه ونه خيسته اوپه خپله څوکی کيناستم •

استاد درس بندکړ او زه يې وراټلم، راته يې وويل:-

مجنونه! تانه خو رښتيا ليوانی مجنون جوړ شوی،

ټولگي ته راځې او اجازه هم نه اخلي؟

ماوويه: استاده زه ليوانی مجنون ته نه شم رسيدای،

بښنه غواړم پام مې نه وو استاد کينولم •

درسي ساعتونه بشپړشول، اومادليلا اودهغه هلک

په اړه سوچ کاوه، دساعت په اخيرکې رابندې

ليلاغبروکړ •

مجنونه ولي خپه يې، په سترگوکې دې خپگان بنکاري، په
کورکې به دې چاسره جنگ نه وي کړي؟
له ماخوووو خپه نه يې؟

___ خپه نه يم، که چيرته تازماپه خپره کې خپگان گورې، دا
زما قسمت دی .

اونه غواړم چې خپل قسمت ته ژاړه اوفرياد وکړم، زه پيدا شوی
په ازل کې بدقسمته يم .
مجنونه! په تاخه وشوله؟
ته څه وايې؟

خدای به درنه خپه شي،
خدای ج تاته هرسه درکړي .

ټولې خبرې يولورته اوزما مينه بل لورته،
نن ياسبا به واده وکړو، کورنۍ به مو وي، خوشاله ژوند به ولرو .
داچې زه ډېرخپه وم، مادې ته ډېرې خبرې وکړې، اوهغه راته
ولاړه وه .

په اخير کې مې ورته وويل:-

زه خوشالی نه کرکه لرم اوڅوک چې ماته دخوشالی په ايس
وايې، زه پوهيږم چې خوشالی ماته نه راځي .

خوشالی دې هغه چاته لارې چې خوشاله کورنۍ
کې لوی وی، مور له کوچینتوبه په غریبه کورنۍ کې
پیداو.

زما ژوندملگری خپگان دی، په کرکواونفرتونو کې
رالوی شوم زماملگری خپگان دې نه خوشالي.
لیلا وویل: په هوش راشه دومره فکر هم نکې چې لیلای
به خپه شي؟

زه ډېرخپه وم، په هوش کې نه وم، په اخیرکې مې
لیلاته وویل، چې هغه سوک و چې تاورسره ولاړه وې؟
زه نشم زغملاي چې تا دې بل سره خبرې وکړې.
هغی وویل: هغه زما دکورس صنفی و دنوت کتابچه
مې ورنه اخیسته، ما اودده ترمنځ هیس اړیکه نشته په
ماباور واکه.

زما غمجنې لږه کمه شوه، ددې په خبرومې باور وکړ.
مورپلار مې وې، چې مه خپه کیږه چې کومه انجلی ستا
خوښه وي هغه درته غواړو.

هره ورځ راباندې کال تېرېده،
 دهغې ورځې په انتظار وم چې کلا به ليلا راته وای چې
 کورنۍ مو ده روشي •
 يوا ورځ پوهنتو ته لارم ، ليلاراته وويل:- مجنونه! ستا انتظار
 شېبې ختمې شوې 'سبادې کورنۍ زمورکړه روشي •
 ډېرخوشاله شوم، کورنۍ ته مې زيری ورکړ،
 کورنۍ مې خوشاله شوه ، ژر دليلا غوښتوته لار •
 ساعتونه شميرل، اوپه دې فکر کې وم چې ددوی لخوا به
 زما کورنۍ ته څه ويل کيږي •
 کله چې ما کورنۍ هغه ووغوښته، هغوی درې مياشتې وخت
 ورکړ، اووغده يی ورکړه چې درې مياشتې وروسته به تاسو
 ته دسمال درکوو •
 کورنۍ مې بيرته راغله اوزيری يې راکړ •
 تاسوپه خدای باور ورکړئ چې انتظار شېبې دومره اوږدې
 اوداورنه سختې وې •
 خوماتيرولې، اوهيله مې لرله چې يوه ورځ به دليلا سره
 يوځای نوی ژوند جوړ کړم •

خوليا پوهنتون ته ډېره سنگارکې راتله اوټولو
ټولگيوالو ورته دخور په سترگه کتل .
دوی پردې پوهېدل چې دهغې دغوښتلو له پاره
زما کورنۍ تللي وه .
دوی چې زما خالت لېده، ماته به يې دوعا کوله
اوداسې يې وويل: خدايه! ليللا په هغه اودې دنيا
کې دمجنون په نصيب کړې،
ورځې تېرېدې، دوه مياشتې پنځه ورځې تېرې
شوې .

په شپږمه شپه وې خوب وليده:
مازديگری دی چې دسرک پرعاړه خپه روان يم،
په تلوتلوکې دليلا کور راورسېد، دکورمخې ته يې
ډېرې موټرې ولاړې دي،
ځوانان اوسپين برېري

ډلې ډلې يوبل خواته دکورمخې ته دي
ماته تشويق پيدا شو اوپه دې فکر کې شوم چې ختمې
دوی په کورکې کوم کس وفات شوی وي .
کور دروازي ته يې ورغلم، اوپه ولاړه ډله کې مې پريوه
ځوان غبر وکړ چې ځوانه سه خبره ده، چې تاسې دکور
مخې ته راغونډ شوې ياست؟
ځوان وويل خيراوخيريت دی دخپگان کومه خبره
نشته بلکې دخوشالي خبره ده .

دکورخاوند مې کاکادی او دلورکوژده يې ده .
پرمايوډول لړزه راغله اوپه دې پوهېدم چې ليلا بله
خور نلري،
خودتاکيدپه ډول مې له ځوان نه پوښتنه واکړه دهغې
دې تره لور کوژده دې ده چې پوهنتون کې محصله
ده؟

ځوان خيران شو، ويې ويل هو!
کورته راغلم.

او په چيغو چيغو مي وژاړل
اوپه کوته کې مي لوټ په لوټ اوختم او سترگې
مي دانبنکو سيندونه روان جوړکړل . . . له ډېره
ژاړه مي غوړونه بند شول .
چې سترگې مي خلاصې کړې گورو، چې خوب مي
ليدلای دی .
سترگې مي سرې وې اوخوشاله شوم، ساړه راباندې
راغله

د ناول پای

په درنښت روح الله روحانی

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**